

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

16. september 1999 *

I sag C-22/98,

angående en anmodning, som Hof van Beroep, Gent (Belgien), i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende straffesager,

Jean Claude Becu,
Annie Verweire,
Smeg NV,
Adia Interim NV,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 90, stk. 1 og 2 (nu artikel 86, stk. 1 og 2, EF), sammenholdt med EF-traktatens artikel 6 (efter ændring nu artikel 12 EF) og EF-traktatens artikel 85 og 86 (nu artikel 81 EF og 82 EF),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P.J.G. Kapteyn, og dommerne J.L. Murray og R. Schintgen (refererende dommer),

* Processprog: nederlandsk.

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer

justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

- Smeg NV ved advokat W. de Brabandere, Gent
- den belgiske regering ved kommitteret Jan Devadder, Juridisk Tjeneste, Ministeriet for Udenrigsanliggender, Udenrigshandel og Udviklingssamarbejde, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne G. van Gerven og K. Coppenholle, Bruxelles
- den italienske regering ved afdelingschef, professor Umberto Leanza, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, bistået af statens advokat, Danilo Del Gaizo
- den nederlandske regering ved kontorchef M.A. Fierstra, afdelingen for EU-ret, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved W. Wils og B. Mongin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 11. februar 1999 er afgivet mundtlige indlæg af den belgiske regering ved advokaterne K. Veranneman, Bruxelles, og K. Coppenholle, af den italienske regering ved D. Del Gaizo, af den nederlandske regering ved konsulent J.S. van den Oosterkamp, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, og af Kommissionen ved W. Wils,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 25. marts 1999,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved dom af 15. januar 1998, indgået til Domstolen den 28. januar 1998, har Hof van Beroep, Gent, i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 90, stk. 1 og 2 (nu artikel 86, stk. 1 og 2, EF), sammenholdt med EF-traktatens artikel 6 (efter ændring nu artikel 12 EF) og EF-traktatens artikel 85 og 86 (nu artikel 81 EF og 82 EF).
- 2 Spørgsmålene er blevet stillet under straffesager mod Jean Claude Becu og Annie Verweire samt mod selskaberne Smeg NV (herefter »Smeg«) og Adia Interim NV (herefter »Adia Interim«), som ovennævnte personer er henholdsvis direktør og forretningsfører for. De er alle tiltalt for at have ladet havnearbejde udføre på havneområdet i Gent af ikke-autoriserede havnearbejdere, hvilket er i strid med bestemmelserne i lov af 8. juni 1972 om havnearbejde (*Moniteur belge* af 10.8.1972, s. 8826, herefter »loven af 1972«).

De nationale bestemmelser

- 3 Artikel 1 i loven af 1972 har følgende ordlyd: »Der må ikke udføres havnearbejde i havneområder af andre arbejdere end autoriserede havnearbejdere.« I henhold til lovens artikel 4 straffes en arbejdsgiver, hans driftsledere eller befuldmægtigede, som har ladet udføre arbejde i strid med loven eller dens gennemførelsesbestemmelser, med bøde.
- 4 For så vidt angår definitionen af begreberne »havneområde« og »havnearbejde« henvises der i artikel 2 i loven af 1972 til de kongelige anordninger, der er udstedt til gennemførelse af loven af 5. december 1968 om kollektive overenskomster og paritetiske udvalg (*Moniteur belge* af 15.1.1969, s. 267, herefter »loven af 1968«). I henhold til artikel 35 og 37 i loven af 1968 opretter kongen paritetiske udvalg af arbejdsgivere og arbejdstagere, og, på begæring af disse udvalg, paritetiske underudvalg. De nævnte paritetiske udvalg og underudvalg består af en formand, en næstformand, et ligeligt antal repræsentanter for arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer samt to eller flere sekretærer (artikel 39). De har bl.a. til opgave at medvirke ved udarbejdelsen af kollektive overenskomster mellem de repræsenterede organisationer (artikel 38).
- 5 I henhold til artikel 6 i loven af 1968 kan kollektive overenskomster indgås i et paritetisk udvalg eller underudvalgs regi. I så fald skal de ifølge lovens artikel 24 og 28 indgås af alle de deri repræsenterede organisationer, og på begæring af en af organisationerne eller af det organ, i hvis regi overenskomsterne er indgået, kan kongen gøre dem bindende. Ifølge artikel 3 i loven af 1968 er en overenskomst, der er gjort bindende, bindende for alle arbejdsgivere og arbejdstagere, som henhører under det pågældende paritetiske organ, og for så vidt som de er omfattet af overenskomstens anvendelsesområde.
- 6 I artikel 1 i kongelig anordning af 12. januar 1973 om oprettelse af et paritetisk havneudvalg og om udvalgets benævnelse og kompetence (*Moniteur belge* af

23.1.1973, s. 877), som ændret bl.a. ved kongelig anordning af 8. april 1989 (*Moniteur belge* af 20.4.1989, s. 6599, herefter »den kongelige anordning af 1973«), er begrebet »havnearbejde« defineret som følger:

»enhver form for håndtering af varer, der transporteres af søgående skibe, af skibe, der besejler indre vandveje, af jernbanevogne eller lastbiler, og accessoriske ydelser vedrørende sådanne varer, uanset om det pågældende arbejde udføres i doker, på indre vandveje, på kajområder eller i virksomheder, som importerer, eksporterer eller transitforsender varer, samt enhver form for håndtering af varer, der af søgående skibe eller af skibe, der besejler indre vandveje, transporteres til eller fra industrivirksomheders kajområder«.

- 7 I artikel 1 i den kongelige anordning af 1973 er begrebet »håndtering« defineret som følger:

»lastning, losning, stuvning, omstuvning, omladning, losning af masse gods, klargøring til afgang, opdeling, sortering, placering, stabling og nedtagning samt sammensætning og fordeling af de enkelte ladninger«.

- 8 Den kongelige anordning af 1973 fastlægger også den geografiske afgrænsning af forskellige »havneområder«, herunder Gents.

- 9 Definitionen af begreberne »havnearbejde« og »havneområde« er gentaget i artikel 2 i den kongelige anordning af 12. august 1974 om oprettelse af paritetiske underudvalg for havne og om udvalgenes benævnelse og kompetence samt fastsættelse af antallet af medlemmer (*Moniteur belge* af 10.9.1974, s. 11020, herefter »den kongelige anordning af 1974«). På begæring af det paritetiske havneudvalg er der oprettet en række paritetiske underudvalg, bl.a. for Gents havn. De pågældende underudvalg er kompetente for så vidt angår alle

arbejdstagere og deres arbejdsgivere, som i de pågældende havneområder udfører havnearbejde, enten som hovedbeskæftigelse eller accessorisk.

10 Artikel 3 i loven af 1972 bestemmer: »Betingelserne og de nærmere regler for at blive autoriseret havnearbejder fastsættes af kongen efter udtalelse fra det paritetiske udvalg, der er kompetent med hensyn til det pågældende havneområde.«

11 For så vidt angår Gents havn er de pågældende betingelser og nærmere regler fastsat i kongelig anordning af 21. april 1977 om betingelserne og de nærmere regler for at blive autoriseret havnearbejder i Gents havneområde (*Moniteur belge* af 10.6.1977, s. 7760, herefter »den kongelige anordning af 1977«), der er udstedt efter udtalelse fra det kompetente paritetiske underudvalg.

12 I artikel 3, stk. 1, i den nævnte kongelige anordning er det fastsat:

»En arbejdstager kan blive autoriseret havnearbejder, såfremt han:

1° opfylder de fornødne vandelskrav

2° i lægelig henseende er erklæret egnet af lægetjenesten for havnearbejde

3° er mindst 21 år og højst 45 år

4° har det fornødne kendskab til den faglige sprogbrug til at kunne forstå alle ordrer og anvisninger vedrørende det arbejde, der skal udføres

5° har fulgt forberedende kurser i arbejdssikkerhed

6° har de fornødne tekniske forudsætninger for at kunne udføre arbejdet

7° ikke tidligere er blevet frakendt autoriseringen som havnearbejder ...«

- 13 Artikel 3, stk. 2, i kongelig anordning af 1977 bestemmer: »Det paritetiske underudvalg træffer afgørelse om autorisering under hensyntagen til behovet for arbejdskraft.«

Hovedsagen

- 14 Smeg er et belgisk selskab, der på havneområdet i Gent, således som dette er fastlagt i de kongelige anordninger af 1973 og 1974, driver en kornopplagringsvirksomhed. Selskabets virksomhed består dels i lastning og losning af kornskibe, dels i oplagring af korn for tredjemands regning. Varerne ankommer og afsendes med skib, tog eller lastbil.

- 15 Til arbejdet på kajområdet, dvs. det egentlige havnearbejde, som f.eks. lastning og losning af kornskibe, anvender Smeg autoriserede havnearbejdere. Til det øvrige arbejde, der udføres, når kornet er i silo, dvs. lastning og losning på lageret, vejning, håndtering, vedligeholdelse af installationer, arbejdet i siloerne og på brovægten, lastning og losning af tog og lastbiler, anvender Smeg ikke autoriserede havnearbejdere, men arbejdere, som er ansat i selskabet, eller vikarer fra det belgiske vikarbureau Adia Interim.
- 16 Anklagemyndigheden rejste tiltale mod Smeg og selskabets direktør, Jean Claude Becu, samt mod Adia Interim og bureauets forretningsfører, Annie Verweire, ved Correctionele Rechtbank, Gent, for i strid med loven af 1972 at have ladet udføre havnearbejde i havneområdet i Gent af ikke-autoriserede havnearbejdere.
- 17 Ved dom af 20. november 1995 frikendte Correctionele Rechtbank, Gent, de tiltalte, idet retten tiltrådte det af de tiltalte anførte, hvorefter loven af 1972 og de kongelige anordninger af 1973 og 1974 er uforenelige med EF-traktatens artikel 90, stk. 1, sammenholdt med artikel 86. Retten fandt, at forskellen mellem timelønnen for de arbejdstagere, der var ansat af Smeg (667 BEF), og for autoriserede havnearbejdere (mindst 1 335 BEF) var »urimelig« som omhandlet i traktatens artikel 86, stk. 2, litra a), når henses til, at også løbende vedligeholdelsesarbejde, der udføres på Smeg's område, burde have været udført af autoriserede havnearbejdere.
- 18 Anklagemyndigheden ankede dommen til Hof van Beroep, Gent, som bemærkede, at de faktiske omstændigheder i den indankede sag i det væsentlige er de samme som dem, der var baggrunden for Domstolens dom af 10. september 1991 (sag C-179/90, *Merci convenzionali porto di Genova*, Sml. I, s. 5889, herefter »Merci-dommen«). Men retten fremhævede, at der er en væsentlig forskel mellem de to sager, idet forholdet efter belgisk lovgivning — i modsætning til de italienske bestemmelser, der var omtvistet i *Merci*-sagen — er det, at havnearbejdere kan blive autoriseret og hermed som de eneste må udføre nærmere

angivne former for arbejde inden for et afgrænset område, mens hverken virksomheder eller selskaber er tillagt monopol.

- 19 Hof van Beroep, Gent, udsatte herefter sagen og har forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Kan EF-traktatens artikel 90, stk. 1, jf. artikel 7, 85 og 86, på fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin tillægge fællesskabsborgere, dvs. fysiske og juridiske personer, rettigheder, som medlemsstaterne har pligt til at respektere, i tilfælde, hvor lastning og losning i havneområder navnlig af varer, der ad søvejen indføres fra en medlemsstat til en anden medlemsstats område, og havnearbejde generelt udelukkende må udføres af 'autoriserede havnearbejdere', hvorved bemærkes, at de nærmere betingelser og fremgangsmåden for anerkendelse fastsættes af kongen efter udtalelse fra det paritetiske udvalg, der er kompetent for det pågældende havneområde, og at der skal anvendes særlige tariffer for dette arbejde, selv om arbejdet også kunne udføres af almindelige (dvs. ikke-autoriserede havne-) arbejdere?

- 2) Må autoriserede havnearbejdere som omhandlet i artikel 1 i loven af 8. juni 1972, der har en eksklusiv ret til at udføre havnearbejde i de nærmere i lovgivningen fastlagte havneområder, anses for at have fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse i henhold til EF-traktatens artikel 90, stk. 2, og for ikke længere at kunne opfylde deres særlige opgaver, såfremt artikel 90, stk. 1, og forbudsbestemmelserne i artikel 7, 85 og 86 finder anvendelse på dem?»

Det første spørgsmål

- 20 Med det første spørgsmål ønsker den nationale ret reelt oplyst, om bestemmelsen i traktatens artikel 90, stk. 1, sammenholdt med artikel 6, stk. 1, og artikel 85 og 86, skal fortolkes således, at den tillægger borgerne ret til at modsætte sig bestemmelser i en medlemsstat, hvorefter de ved udførelsen af havnearbejde er forpligtet til udelukkende at benytte autoriserede havnearbejdere som dem, der er omhandlet i loven af 1972, og skal betale dem et vederlag, der langt overstiger lønnen for deres egne ansatte eller den løn, de betaler andre arbejdstagere.
- 21 Hertil bemærkes først, at det fremgår af Domstolens praksis, at traktatbestemmelser, der, som det er tilfældet for artikel 6, stk. 1, artikel 85 og 86, har direkte virkning, bevarer denne virkning og medfører rettigheder for borgerne, som de nationale retter skal beskytte, også inden for rammerne af artikel 90 (jf. bl.a. *Merci-dommen*, præmis 23, og dom af 17.7.1997, sag C-242/95, *GT-Link*, Sml. I, s. 4449, præmis 57).
- 22 Endvidere bemærkes, at traktatens artikel 90, stk. 1, har følgende ordlyd: »Medlemsstaterne afstår, for så vidt angår offentlige virksomheder og virksomheder, som de indrømmer særlige eller eksklusive rettigheder, fra at træffe eller opretholde foranstaltninger, som er i strid med denne traktats bestemmelser, navnlig i de i artiklerne 6 og 85-94 nævnte.«
- 23 Endelig må det fastslås, at når det i henhold til de nationale bestemmelser, der er omtvistet i hovedsagen, kun er en bestemt kategori af personer, der må udføre nærmere angivne former for arbejde inden for afgrænsede områder, indrømmes de nævnte personer særlige eller eksklusive rettigheder som omhandlet i ovennævnte artikel 90, stk. 1. Dette gælder ikke mindst, fordi den autorisering, det paritetiske underudvalg i Gent meddeler med hjemmel i den kongelige anordning af 1977, kun har gyldighed for havneområdet i Gent og ikke automatisk meddeles alle de havnearbejdere, der opfylder betingelserne for at blive autoriseret, men under hensyntagen til behovet for arbejdskraft.

- 24 Forbudsbestemmelsen i traktatens artikel 90, stk. 1, som er indeholdt i EF-traktatens tredje del, afsnit V (efter ændring nu afsnit VI EF), kapitel 1, der omhandler konkurrencereglerne, 1. afdeling, der har overskriften »Regler for virksomhederne«, finder imidlertid kun anvendelse, såfremt de foranstaltninger, bestemmelsen omhandler, vedrører »virksomheder«.
- 25 Det må i den forbindelse fastslås, at løn- og arbejdsvilkårene, herunder for autoriserede havnearbejdere i havneområdet i Gent, er fastsat i kollektive overenskomster, der er indgået i henhold til loven af 1968 og gjort bindende ved kongelig anordning udstedt i medfør af loven (jf., for Gents havn, kongelig anordning af 11.5.1979, *Moniteur belge* af 28.6.1979, s. 7378). Den belgiske regering har i øvrigt ubestridt anført, at de autoriserede havnearbejdere faktisk ansættes af de forskellige virksomheder, der lader udføre havnearbejde i henhold til tidsbestemte arbejdskontrakter for en periode, der i almindelighed er kort, og med henblik på at udføre klart definerede arbejdsopgaver.
- 26 Det må herefter fastslås, at autoriserede havnearbejdere i forhold til de virksomheder, de udfører havnearbejde for, befinder sig i et arbejdsforhold, der er kendetegnet ved, at de udfører det nævnte arbejde for hver enkelt af de pågældende virksomheder og efter dennes anvisninger, og at de derfor må betragtes som »arbejdstagere« som omhandlet i EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF), således som bestemmelsen er fortolket i Domstolens praksis (jf. for så vidt angår definitionen af begrebet arbejdstager *Merci-dommen*, præmis 13). Da havnearbejderne er en integrerende del af de pågældende virksomheder, så længe ansættelsesforholdet varer, og de således danner en økonomisk enhed med den enkelte virksomhed, udgør de derfor ikke selv »virksomheder« som omhandlet i Fællesskabets konkurrenceregler.
- 27 Det må tilføjes, at selv betragtet under ét kan autoriserede havnearbejdere i et havneområde ikke antages at udgøre en virksomhed.

- 28 For det første fremgår det af Domstolens praksis, at en persons status som arbejdstager ikke ændres ved, at arbejdstageren — samtidig med at befinde sig i et underordningsforhold til virksomheden — er knyttet til de andre arbejdstagere i kraft af en sammenslutning (jf. i samme retning *Merci-dommen*, præmis 13).
- 29 For det andet bemærkes, at som generaladvokaten har fremhævet i punkt 58, 59 og 60 i forslaget til afgørelse, tyder hverken forelæggelsesdommen eller svarene på Domstolens spørgsmål herom på, at de autoriserede havnearbejdere i havneområdet i Gent er knyttet til hinanden i kraft af en sammenslutning eller en anden form for organisation, der giver holdepunkter for at antage, at de handler på markedet for havnearbejde som en enhed eller som arbejdstagere i en sådan enhed.
- 30 Det følger heraf, at bestemmelser som dem, der omtvistes i hovedsagen, ikke kan falde ind under forbudsbestemmelsen i traktatens artikel 90, stk. 1, som kun finder anvendelse på virksomheder, sammenholdt med en anden bestemmelse i traktaten.
- 31 Sådanne bestemmelser kan heller ikke falde ind under forbudsbestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 isoleret betragtet, idet de pågældende traktatbestemmelser i sig selv udelukkende vedrører virksomheders adfærd og ikke omfatter love eller administrative bestemmelser, der er fastsat af medlemsstaterne (jf. bl.a. dom af 18.6.1998, sag C-266/96, *Corsica Ferries France*, Sml. I, s. 3949, præmis 35).
- 32 For så vidt angår traktatens artikel 6, stk. 1, der indeholder det almindelige forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, fremgår det af fast retspraksis, at bestemmelsen kun kan anvendes selvstændigt på forhold omfattet af fællesskabsretten, for hvilken traktaten ikke indeholder særlige bestemmelser om forbud mod forskelsbehandling (jf. herved dom af 17.5.1994, sag C-18/93, *Corsica Ferries*, Sml. I, s. 1783, præmis 19, og af 12.5.1998, sag C-336/96, *Gilly*, Sml. I, s. 2793, præmis 37). For så vidt angår arbejdstagere har princippet fundet

konkret udtryk i traktatens artikel 48 og for så vidt angår den fri udveksling af tjenesteydelser i traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF).

- 33 Det må i den forbindelse fastslås, at hverken de nationale bestemmelser som sådanne, forelæggelsesdommen eller de indlæg, der er indgivet til Domstolen, synes at indeholde oplysninger, hvorefter det må lægges til grund, at der er tale om forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, hverken med hensyn til adgangen til at blive autoriseret havnearbejder eller udøvelsen af dette arbejde.
- 34 I øvrigt bemærkes, at da der i forelæggelsesdommen ikke på nogen måde er rejst det spørgsmål, om forpligtelsen til at benytte autoriserede havnearbejdere som dem, der omhandles i den kongelige anordning af 1977, ved udførelsen af havnearbejde, i forhold til andre autoriserede havnearbejdere og/eller arbejdstagere, der opfylder betingelserne for at blive autoriseret, kan antages at udgøre en hindring i den i traktatens artikel 48 og/eller 59 forudsatte betydning, har Domstolen ikke kunnet udtale sig herom. Det tilkommer i givet fald den nationale ret at tage stilling til, om dette er tilfældet.
- 35 Retten kan herved være foranlediget til at undersøge, om de nationale regler, der omtvistes i hovedsagen — derved at de foreskriver, at der ved udførelsen af havnearbejde skal anvendes autoriserede havnearbejdere, der har status som »arbejdstagere« — stiller krav til den retlige form af arbejdskontrakten mellem parterne og således principielt falder ind under ovennævnte forbud.
- 36 Det fremgår således af dom af 5. juni 1997 (sag C-398/95, SETTG, Sml. I, s. 3091), at nationale bestemmelser, der, ved at stille krav til den retlige form af arbejdskontrakten mellem parterne, hindrer erhvervsdrivende, som har hjemsted i en medlemsstat, i at udøve deres virksomhed i en anden medlemsstat som selvstændige i henhold til en kontrakt om udførelse af tjenesteydelser, er en hindring, der kan henhøre under forbudsbestemmelsen i traktatens artikel 59.

- 37 Sammenfattende må det første spørgsmål herefter besvares med, at bestemmelsen i traktatens artikel 90, stk. 1, sammenholdt med artikel 6, stk. 1, og artikel 85 og 86, skal fortolkes således, at den ikke tillægger borgerne ret til at modsætte sig anvendelsen af bestemmelser en i medlemsstat, hvorefter de ved udførelsen af havnearbejde er forpligtet til udelukkende at benytte autoriserede havnearbejdere som dem, der er omhandlet i loven af 1972, og skal betale dem et vederlag, der langt overstiger lønnen for deres egne ansatte eller den løn, de betaler andre arbejdstagere.

Det andet spørgsmål

- 38 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det uforholdt at besvare det andet spørgsmål, som kun er forelagt, såfremt nationale bestemmelser som dem, der er omhandlet i det første spørgsmål, måtte være i strid med traktatens artikel 90, stk. 1, sammenholdt med en anden bestemmelse i samme traktat.

Sagens omkostninger

- 39 De udgifter, der er afholdt af den belgiske, den italienske og den nederlandske regering samt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i de sager, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Hof van Beroep, Gent, ved dom af 15. januar 1998, for ret:

Bestemmelsen i EF-traktatens artikel 90, stk. 1 (nu artikel 86, stk. 1, EF), sammenholdt med EF-traktatens artikel 6, stk. 1 (efter ændring nu artikel 12, stk. 1, EF), og EF-traktatens artikel 85 og 86 (nu artikel 81 EF og 82 EF), skal fortolkes således, at den ikke tillægger borgerne ret til at modsætte sig anvendelsen af bestemmelser en i medlemsstat, hvorefter de ved udførelsen af havnearbejde er forpligtet til udelukkende at benytte autoriserede havnearbejdere som dem, der er omhandlet i den belgiske lov af 8. juni 1972, og skal betale dem et vederlag, der langt overstiger lønnen for deres egne ansatte eller den løn, de betaler andre arbejdstagere.

Kapteyn

Murray

Schintgen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. september 1999.

R. Grass

P.J.G. Kapteyn

Justitssekretær

Formand for Sjette Afdeling